

[Thoft]

det, og det er også det, alle de militære planlæggere arbejder med.

Vi har igennem COB-flyforstærkningsaftalen autoriseret USA til at anvende danske flyvepladser i perioder med krise og krig, som det hedder i aftalens § 1. Nu ved jeg godt, at forsvarsministeren har meget travlt med at fortælle, at autoriseret ikke betyder autoriseret, men hvad det så betyder, det har vi jo ikke kunnet få at vide. Og vi ved, at man i en tilføjelse den 7. juni 1977 har overladt det til US Air Force at beslutte, hvilke styrker, herunder også styrker med atomvåben, der i en forstærket situation skal ankomme. Det er virkeligheden. Når forsvarsministeren derfor fastslår, at de konsultationsprocedurer, der gælder, er tophemmelige, så er vi inde på det totale humbug. Det er altså sådan, at det folketing, som skal beslutte omkring disse procedurer, det folketing, som har bedt om oplysninger om disse procedurer, får ministerens svar: det er desværre tophemmeligt, og det kan vi ikke i detaljer redegøre for. Jeg synes, vi på dette punkt nærmer os helt Kafkaske tilstande, og jeg synes ikke, folketingets flertal skal finde sig i, at ministeren bare siger: jeg beklager, det kan jeg ikke svare på, det er tophemmeligt.

Skiftende danske regeringer har, siger ministeren, fundet det, der sker, forfatningsmæssigt rigtigt. Ja, det kan da godt være, at det er sket i 1962 eller i 1965, og det kan da også godt være, at forsvarsministeren i sin regering har fået godkendt retningslinjerne i 1986. Men det var da så rimeligt at fremlægge dem for folketinget, så tinget kan tage stilling til disse ting, og det er det, vi har bedt ministeren om.

Jeg vil godt fortsætte med at sige, at en af måderne at komme videre i denne sag på er at komme i gang med debatten om den atomvåbenfri zone. Folketinget har gentagne gange pålagt regeringen at gøre noget ved den her sag, men det er jo her, ligesom det er på alle andre sikkerhedspolitiske områder, at folketinget vedtager, at regeringen skal gøre noget, og næste gang vedtager vi, at regeringen aktivt skal gøre noget, og den rører stadig væk ikke en finger. Derfor er det vigtigt, at man vedtager præcis, hvad det er, regeringen skal gøre. Jeg synes, at også det forslag, som hr. Lasse Budtz har fremsat, er helt fint

på det her område; nu pålægges det regeringen at nedsætte et sådant udvalg.

Men jeg mener også, at folketingets flertal må lære heraf. Det er altså ikke nok med diffuse, uforpligtende vedtagelser, for det gør regeringen ikke noget ved. Vi er nødt til at være præcise og specificerede i vores vedtagelser, for ellers sker der ikke noget.

Hr. Lasse Budtz mente, at SF og VS i denne forespørgselsdebat måske nok har fat i noget vigtigt, men alligevel ikke i det rigtige hjørne. Vi skulle i stedet for beskæftige os med noget, som også er vigtigt, nemlig prøvestoptraktaten i forbindelse med Sovjetunionens ensidige stop og amerikanernes fortsatte prøvesprængninger. Jeg er enig med hr. Lasse Budtz i, at det er vigtigt; men det er, som om hr. Lasse Budtz og verdenspressen i Danmark og omegn ikke rigtig har opdaget, at SF og VS har anmeldt en forespørgsel om dette emne allerede i februar, og at det på grund af EF-pakke, påskepakke og andet ikke har været muligt at sætte den på folketingets dagsorden før den 24. april 1986. Det beklager vi, men sådan er virkeligheden altså også.

Endelig vil jeg tage stilling til den socialdemokratiske dagsorden, som jeg egentlig er ganske tilfreds med. Folketinget fastslår nu, hvis dagsordenen bliver vedtaget – og det mener jeg da, når jeg ser på det politiske spektrum, der kunne være gode muligheder for – at tilførsel af atomvåben til dansk område altid forudsætter folketingets forudgående godkendelse. Jeg forstår også, at hr. Houe er enig i, at denne godkendelse forud kan fastslå, at forstærkningerne først kunne ankomme efter, at folketinget havde tilkaldt disse. Altså: der må ske en forudgående godkendelse.

Vi betragter det som en vigtig skærpelse i forhold til beslutningen i november 1984, hvori folketinget fastslog, at regeringen i alle internationale organisationer skulle arbejde aktivt for, at Danmark forbliver atomvåbenfrit i freds-, krise- og krigstid.

Når vi kombinerer den nuværende ordlyd med vedtagelsen fra november 1984, danner det et klart mønster. De militære planlæggere må nu gå i gang med at ændre på de dåseplaner og det øvelsesmønster, som hidtil har været gældende, og hvor tilførsel af atomvåben til Danmark i krisesituationer har været antaget som en selvfølge, for der er